

Arrest

nr. 183 035 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 augustus 2016 met refertenummer 64017.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. PEHARPRE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier die de Iraakse nationaliteit bezit. U bent geboren te Bagdad op (...). Uw vader was tot de val van Saddam Hoessein in 2003 brigadier-generaal in diens leger. Hij stierf in datzelfde jaar een natuurlijke dood. Sinds 2013 bent u tewerkgesteld als teamleader bij Unity Resources Group (URG), een Australisch veiligheidsbedrijf.

Op 5 augustus 2015 stond u in voor de veiligheid van de assistent-directeur van URG. U moest hem van het ene bedrijf naar het andere overbrengen. Terwijl u met uw team en de assistent onderweg was,

werden jullie op straat gestopt door twee wagens zonder nummerplaat. Een gemaskerde man stapte uit, waarop u ook uit uw wagen stapte. Er volgde een gesprek waarbij hij u vroeg wie u vervoerde en u liet weten dat u niet wilde antwoorden op zijn vraag of samenwerken met hem. Doordat hij u niets kon maken op dat moment – jullie waren gewapend en zaten in gepantserde wagens – liet hij u gaan. Daarbij liet hij verstaan dat ze nog zouden afrekenen met u. U liet uw baas weten wat er gebeurd was. Drie dagen later, op 8 augustus 2015, kreeg u telefoon op het werk van iemand die bij dezelfde groep hoorde die u had tegengehouden en die ermee dreigde dat hij even gemakkelijk aan u kan geraken als aan uw telefoonnummer. U heeft dit gerapporteerd aan uw bazen bij URG, maar zij konden niets voor u doen. U besloot uw ontslag in te dienen.

U bleef de volgende twee dagen thuis, terwijl een vriend uw ticket naar Turkije boekte. Op 10 augustus 2015 vertrok u met het vliegtuig via Bagdad naar Turkije en van daaruit reisde u via Griekenland verder naar België, alwaar u op 8 september 2015 aankwam en op 9 september 2015 asiel aanvraag. Na uw vertrek hoorde u dat ze in uw wijk naar u waren komen vragen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een kopie van uw Iraakse identiteitskaart neer, een kopie van uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonkaart op naam van uw moeder, een kopie van uw voedselkaart, een kopie van een referentiebrief van URG, een kopie van uw werkovereenkomst met URG, een kopie van het getuigschrift van uw bachelor van de Universiteit van Al Kalamoon, kopieën van enkele loonfiches van URG, een kopie van een foto van een wagen van URG, een kopie van de militaire identiteitskaart van uw vader, een kopie van het diploma van uw vader, een kopie van de brief dat uw vader in dienst was, een kopie van de brief dat uw vader in dienst was in 1991, een kopie van het medisch rapport dat uw vader verwond was tijdens de Perzische Golfoorlog, een kopie van een foto van uw vader in militair uniform en uw originele studentenkaart van de Universiteit van Mons.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat u bedreigd zou zijn door een gewapende groep nadat u zou hebben geweigerd mee te delen wie u vervoerde en bewaakte in uw functie als veiligheidsagent. Enkele dagen na dit incident zou u ook telefonisch bedreigd zijn, waarop u zou hebben besloten uw job op te zeggen en het land te verlaten. Daarnaast haalt u aan dat uw vader in het leger van Saddam Hoessein diende en u daarom ook geviseerd wordt, dat er problemen zijn in Bagdad omwille van de vele milities en dat u er gevaar loopt omdat u soenniet bent (CGVS, p. 10 e.v.). U heeft echter onvoldoende elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Irak verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Ten eerste verklaart u dat u tweemaal zou zijn bedreigd in het kader van uw werk als veiligheidsagent bij de firma URG. De eerste bedreiging zou op 5 augustus 2015 hebben plaatsgevonden en de tweede op 8 augustus 2015. Na deze tweede bedreiging zou u meteen hebben besloten uw job op te zeggen, waarbij u alle papierwerk ook diezelfde dag zou hebben afgehandeld (CGVS, p. 10-11 en 13). Hoewel het CGVS niet betwijfelt dat u werkzaam bent geweest bij de firma URG als veiligheidsagent (u staat dit immers met een aantal documenten, zoals een referentiebrief, een werkovereenkomst, loonfiches voor de maanden oktober 2014, december 2014 en juni 2015 en een foto van een wagen van het bedrijf URG, zie documenten 5-6-8-9), kan er geen geloof gehecht worden aan de feiten die u begin augustus 2015 in deze hoedanigheid zou meegemaakt hebben. Immers, uit de aanbevelingsbrief van uw werk die u zelf neerlegt (document 5), die weliswaar dateert van 8 augustus 2015, blijkt immers dat u voor de firma URG werkte tot slechts 1 juli 2015. Het is bijgevolg volstrekt onmogelijk dat u op 5 augustus 2015 – meer dan een maand nadat u al niet meer bij URG werkte – problemen zou hebben ondervonden in het kader van uw functie in dit bedrijf. Deze flagrante vaststelling plaatst uw asielrelaas meteen in ernstig diskrediet.

Wat betreft de door u aangehaalde feiten van begin augustus 2015, kunnen bijkomend enkele zaken worden opgemerkt die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondergraven. Zo verklaart u niet te weten wie uw vervolgers zijn. Volgens uw verklaringen zouden het milities of de regering kunnen zijn; het enige wat u zou weten is dat het 'mensen met connecties' zouden zijn (CGVS, p. 10-12). Welnu, indien u op de bewuste dag geconfronteerd werd met een voor u totaal nieuwe en prangende situatie (nl. het op straat gestopt worden door onbekenden en het later krijgen van een anonieme dreigtelefoon), is het opvallend en opzienbarend dat u meteen de drastische beslissing neemt om stante pede (binnen de vijf dagen) uw land te verlaten, zonder blijkbaar duidelijk te weten met wie u te maken had. Van iemand die als bewakingsagent werkte voor een buitenlands bedrijf en daar zelfs team leader was (CGVS, p. 3-4), kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij, binnen zijn mogelijkheden, pogingen onderneemt om na te gaan wie zo graag wilde te weten komen wie u moest beveiligen dat men u en uw colonne van gepantserde wagens bij klaarlichte dag op straat zouden hebben tegengehouden. U blijkt evenwel niet op de hoogte van wie uw vervolger was, wat – in de door u geschetste context – maar weinig aannemelijk is.

Verder verklaart u na uw ontslag op 8 augustus 2015 naar uw eigen woonplaats te zijn gegaan om daar gedurende twee dagen ondergedoken te leven alvorens op 10 augustus 2015 Irak te verlaten. Welnu,

indien uw vervolgers werkelijk de connecties zouden hebben zoals u beweert en zonder problemen aan uw telefoonnummer zouden zijn geraakt, is het opvallend dat u uw toevlucht neemt tot een heel evidente plaats als uw eigen huis (waar men u zeer gemakkelijk kon vinden) en dat u niet meer voorzorgen zou hebben genomen om uzelf (en uw familie) veilig te stellen. Immers, u zegt meermaals letterlijk dat u dacht dat deze mensen een grootschalige zoekactie naar u zouden organiseren en u geeft ook mee dat zij "al uw informatie" zouden hebben gevonden. Meer nog, u zou ervan overtuigd zijn geweest dat ze naar u op zoek waren in uw wijk toen u nog in Bagdad was (CGVS, p. 4, p. 11-14). Dat u dan in deze context en onder de door u geschetste omstandigheid nog enkele dagen na de bedreiging zonder meer op uw eigen, gekende adres zou verblijven, gaat voorbij aan alle logica en doet zodoende ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarnaast bent u incoherent wat betreft uw verklaringen omtrent uw inschatting van het risico dat u zou lopen door deze vermeende bedreigingen. U geeft aan dat u de eerste bedreiging helemaal niet serieus zou hebben genomen en er niet echt bij stil stond en dat u pas bij de tweede bedreiging zou begrepen hebben de situatie wel degelijk ernstig te nemen. Vreemd genoeg verklaart u in verband met de eerste bedreiging anderzijds dat u daarna nog wel ging werken maar dat u dacht dat er iets ging gebeuren en dat u de hele tijd dacht dat u in gevaar was (CGVS p. 12, p. 14, p. 16). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat u zich er op voorhand van bewust was dat uw job als bewakingsagent gevaarlijk kon zijn en dat u daar zeker rekening mee hield ("het is Bagdad natuurlijk kan er iets gebeuren, het is Bagdad alles kan gebeuren buiten", CGVS p. 17). In deze context is het opvallend dat u incoherent bent in uw uitspraken over het risico dat u liep; dat u met andere woorden eerst zegt dat de eerste bedreiging u niet van belang leek en later dat u door deze bedreiging wel volledig in angst leefde. Dergelijke incoherente verklaringen komen andermaal de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde feiten van begin augustus 2015 in uw hoedanigheid als veiligheidsagent, kan ook geen geloof worden gehecht aan de manier waarop u op uw werk ontslag zou hebben genomen in deze periode: naar eigen zeggen zou u namelijk een ontslagbrief hebben ingediend op 8 augustus 2015 en nagegaan hebben of de laatste uitbetaling (van uw loon) in orde was (CGVS p. 10-11 & 13). Van deze doorslaggevende documenten (zoals uw ontslagbrief van 8 augustus 2015 en de laatste loonbrief die u zou hebben gekregen van die laatste werkweek in augustus) legt u bovendien niet het minste begin van bewijs neer. De andere documenten die u in verband met uw werk voor URG neerlegde (zie boven) tonen trouwens op geen enkele manier aan dat u nog in dienst zou zijn geweest na 1 juli 2015 en kunnen bijgevolg niets wijzigen aan de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas dat zou hebben plaatsgevonden in het begin van augustus 2015. Ten tweede verklaart u dat uw vader tot 2003 als brigadier-generaal tewerkgesteld was in het ondertussen niet meer bestaande leger van Saddam Hoessein – u staaft dit aan de hand van een aantal documenten (militaire identiteitskaart van uw vader, diploma van uw vader, brief dat uw vader in dienst was, brief dat uw vader in dienst was in 1991, medisch rapport dat uw vader verwond was tijdens de Perzische Golfoorlog en foto van uw vader in militair uniform, documenten 11-12-13-14-15-16 - .en dat u en uw familie hierdoor zouden worden gevisieerd. Echter, wanneer u hieromtrent naar verduidelijking wordt gevraagd, blijkt dat u en uw familie hierdoor nooit problemen hebben gehad (CGVS, p. 5-6). Welnu, het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees (zoals in uw geval omwille van het vroeger beroep van uw vader) volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken.

Ten derde haalt u aan dat u in Irak problemen zal kennen omdat u soenniet bent (CGVS p. 12). Echter, u verklaart op geen enkel moment waarom dit een probleem zou vormen voor u of hoe u hierdoor problemen zou hebben gekend. Wat dit betreft kan immers wederom gezegd worden dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Uit uw verklaringen blijkt met andere woorden geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging, zoals hierboven reeds omstandig werd aangetoond (zie boven).

Ten vierde verwijst u gedurende uw gehoor op het CGVS naar de algemene veiligheidssituatie in Bagdad, waarbij u meermaals uw zorgen uit betreffende de aanwezigheid van de milities in de stad

(CGVS, p. 6, 11-12 en 15). Wat betreft deze algemene veiligheidssituatie in Bagdad kan verwezen worden naar de laatste alinea's van deze beslissing (zie onder).

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Irak. De documenten die u neerlegt kunnen aan deze vaststelling niets wijzigen. Uw Iraakse identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, de woonstkaart op naam van uw moeder, uw voedselkaart en het getuigschrift van uw bachelor van de Universiteit van Al Kalamoon bevatten enkel informatie over uw identiteit en die van uw moeder, en over uw opleiding. Uw studentenkaart van de Universiteit van Mons vormt een indicatie dat u één van de landstalen in België aan het leren bent, maar zegt niets over de door u aangehaalde feiten in uw land van herkomst. De documenten in verband met uw werk en uw vader werden reeds eerder besproken (zie boven).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse

autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: PR CGVS), van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid".

2.2.1. De schending van de artikelen 5, 7, 9, 10, 11 en 14 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS

24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij het artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze voormeld artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de feiten die verzoekende partij begin augustus 2015 zou meegemaakt hebben in de hoedanigheid van veiligheidsagent bij de firma URG daar uit de aanbevelingsbrief van haar werk blijkt dat zij voor de firma URG werkte tot 1 juli 2015, onderstreept verzoekende partij wel degelijk bij de firma URG gewerkt te hebben tot augustus 2015. Verzoekende partij bemerkt dat haar op het Commissariaat-generaal nooit gevraagd werd naar latere loonfiches waaruit haar tewerkstelling tot augustus 2015 blijkt. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij thans verschillende stukken aangaande haar tewerkstelling bij de firma URG tot augustus 2015 (bijlagen 2-7). Verder stelt verzoekende partij dat zij evenmin tijdens haar gehoor geconfronteerd werd met het feit dat uit de aanbevelingsbrief blijkt dat zij slechts tot 1 juli 2015 voor de firma URG werkte. Volgens verzoekende partij betreft het "een ongelukkige vergissing die

is heel begrijpelijk gezien de snelle escalatie van de gebeurtenissen” en kan de fout die door de opsteller van de brief werd gemaakt niet aan haar verweten worden.

2.2.5.2. De Raad herhaalt vooreerst dat, daar waar verzoekende partij opmerkt dat haar nooit gevraagd werd naar latere loonfiches waaruit haar tewerkstelling tot augustus 2015 blijkt, de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Verder wijst de Raad erop dat in de standaard oproepingsbrief voor een gehoor op het Commissariaat-generaal, zoals blijkt uit het administratief dossier, steeds het volgende wordt vermeld: *“U dient mee te brengen: (...) – alle documenten waarover u beschikt m.b.t. uw leeftijd, achtergrond, alsook die van uw familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) of plaats(en) van eerder verblijf, identiteits- en reisdocumenten alsook elk ander stuk ter ondersteuning van uw asielaanvraag”*. Het komt aan de asielzoeker zelf toe alle bewijsstukken spontaan te overhandigen aan de dossierbeheerder en verzoekende partij kan het feit dat zij geen loonfiches heeft bijgebracht waaruit haar tewerkstelling tot augustus 2015 blijkt – wanneer zij in het kader van haar functie in het bedrijf URG problemen zou hebben gekend – dan ook niet wijten aan het feit dat hiernaar niet gevraagd werd.

Waar verzoekende partij stelt dat zij nooit geconfronteerd werd met het feit dat uit de aanbevelingsbrief blijkt dat zij slechts tot 1 juli 2015 voor de firma URG werkte, wijst de Raad verzoekende partij er voorts op dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal verzoekende partij vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissingen neemt (RvS 20 oktober 2003, nr. 124.415; RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). Bovendien maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat of hoe het gegeven dat zij hiermee niet werd geconfronteerd op het Commissariaat-generaal van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden beslissing, daar zij, zo blijkt uit wat volgt, in het onderhavige verzoekschrift geen plausibele uitleg geeft voor het gegeven dat in de aanbevelingsbrief vermeld staat dat zij tot 1 juli 2015 voor de firma URG werkte.

De Raad is van oordeel dat verwacht mag worden dat de inhoud van de documenten die verzoekende partij neerlegt ter staving van haar asielrelaas correct is en strookt met de verklaringen van verzoekende partij. Dat het een *“ongelukkige vergissing”* zou betreffen omwille van *“de snelle escalatie van de gebeurtenissen”* kan geenszins aanvaard worden als uitleg voor het feit dat in de aanbevelingsbrief vermeld staat dat verzoekende partij werkzaam was bij URG van januari 2013 tot 1 juli 2015. Immers had men blijkbaar wel de tijd om een dergelijke aanbevelingsbrief op te stellen en een beschrijving te geven van de sterke punten van verzoekende partij als werknemer. Dat men zich zou vergist hebben omtrent de periode van tewerkstelling van verzoekende partij is dan ook niet aannemelijk. De vaststelling dat uit de aanbevelingsbrief die verzoekende partij zelf neerlegde blijkt dat zij bij URG slechts in dienst was tot 1 juli 2015 ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas, daar het hierdoor volstrekt onmogelijk is dat zij op 5 augustus 2015 problemen zou hebben ondervonden in het kader van haar functie in dit bedrijf.

De door verzoekende partij thans aangebrachte documenten zijn niet van aard aan te tonen dat verzoekende partij nog in dienst zou zijn geweest na 1 juli 2015.

Wat betreft de loonfiches die verzoekende partij bijbrengt tot en met de maand augustus 2015 (bijlagen 2-4 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat dit allen fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Dit geldt des te meer nu de thans neergelegde loonfiches van de maanden oktober 2014, december 2014 en juni 2015 verschillen met de eerder door haar neergelegde loonfiches van diezelfde maanden (administratief dossier, stuk 11, documenten, nr. 8). Zo staat de stempel duidelijk op een andere plaats en is het in dinar vermelde nettoloon verschillend. Zelfs indien verzoekende partij verschillende exemplaren zou hebben verkregen van deze loonfiches, hetgeen zou kunnen verklaren waarom de stempel op een andere plaats staat, kan van dergelijke loonfiches die betrekking hebben op dezelfde maand verwacht worden dat de bedragen die erop vermeld worden hetzelfde zijn. Deze vaststelling ondergraaft verder de bewijswaarde van deze documenten.

Aangaande de bijgebrachte arbeidsovereenkomsten van respectievelijk het jaar 2013 (bijlage 5 van het verzoekschrift), het jaar 2014 (bijlage 6 van het verzoekschrift) en het jaar 2015 (bijlage 7 van het verzoekschrift), bemerkt de Raad dat op zich niet betwist wordt dat verzoekende partij werkzaam is geweest bij de firma URG. Deze documenten tonen evenwel op geen enkele manier aan dat verzoekende partij pas op 8 augustus 2015 ontslag genomen heeft en niet reeds op 1 juli 2015 zoals uit de door haar neergelegde aanbevelingsbrief blijkt.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat, zelfs indien er geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoekende partij tot 8 augustus 2015 tewerkgesteld te zijn geweest bij het bedrijf URG, *quod non*, uit wat volgt hoe dan ook blijkt dat de verklaringen van verzoekende partij omtrent de problemen die zij zou hebben ondervonden op 5 augustus 2015 in het kader van haar functie in dit bedrijf volstrekt ongeloofwaardig zijn.

2.2.6.1. Waar verwerende partij het opvallend acht dat zij haar toevlucht nam tot een heel evidente plaats als haar eigen huis, voert verzoekende partij aan dat zij geenszins is thuisgebleven na haar ontslag, doch naar haar tante is gegaan. Verzoekende partij meent dat er desbetreffend een fout is gebeurd in de vertaling van haar verklaringen tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal en dat er onvoldoende vragen gesteld werden teneinde hierover duidelijkheid te krijgen. Immers kan "thuisblijven" zowel betekenen "*In zijn eigen huis blijven*" als "*Niet naar buiten komen (van een plaats als het huis van zijn tante)*".

2.2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk het volgende verklaarde: "*Ik ben teruggekeerd naar huis, heel voorzichtig. Ik keek naar de straat, keek dat niemand mij achtervolgt. Ik ben 2 dagen lang thuis gebleven*" (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/02/2016, p. 11). Hieruit blijkt dan ook duidelijk dat zij wel degelijk is teruggekeerd naar haar eigen huis, en niet naar haar tante is gegaan. Later tijdens haar gehoor bevestigt zij nog eens dat zij twee dagen thuis is gebleven en stelt zij "*ik bleef 2 dagen thuis ik ging nooit naar buiten, ik keek zelfs niet naar buiten want ik weet zeker dat zij aan het rondrijden waren in mijn wijk. Ik heb besloten thuis te blijven, ik heb gepraat met mijn moeder en ik heb besloten dat ik thuis weg moest gaan*" (administratief dossier, stuk 5 gehoorverslag CGVS d.d. 25/02/2016, p. 13-14). Haar verklaringen zijn dan ook niet voor interpretatie vatbaar. Dat haar verklaringen desbetreffend verkeerd vertaald zouden zijn geweest toont verzoekende partij verder niet aan. Zij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling – meer in het bijzonder met betrekking tot het "*terugkeren naar huis*" – haar relaas op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. De motivering in de bestreden beslissing dat het afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas dat verzoekende partij haar toevlucht nam tot een heel evidente plaats als haar eigen huis, blijft dan ook onverminderd overeind. Dat verzoekende partij in haar verzoekschrift bovendien haar verklaringen plots aanpast na geconfronteerd te zijn geweest met een onaannemelijkheid in haar asielrelaas en beweert naar haar tante te zijn gegaan, en niet naar haar eigen huis, dit totaal tegenstrijdig met haar verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal die niet voor interpretatie vatbaar zijn, bevestigt bovendien verder het ongeloofwaardige karakter van de door verzoekende partij voorgehouden problemen in haar land van herkomst.

2.2.7.1. Inzake de motivering dat het opvallend en opzienbarend is dat verzoekende partij meteen de drastische beslissing neemt om *stante pede* (binnen de vijf dagen) haar land te verlaten, zonder blijkbaar duidelijk te weten met wie zij te maken had, terwijl van iemand die als bewakingsagent werkte voor een buitenlands bedrijf en daar zelfs teamleader was toch redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij, binnen zijn mogelijkheden, pogingen onderneemt om na te gaan wie zo graag wilde te weten komen wie zij moest beveiligen dat men haar en haar colonne van gepantserde wagens bij klaarlichte dag op straat zou hebben tegengehouden, wijst verzoekende partij er in haar verzoekschrift op dat zij tijdens haar gehoor uitgelegd heeft dat zij geen bescherming van haar bedrijf kon krijgen. Daarnaast merkt zij op dat zij voor een beveiligingsbedrijf werkte, en niet voor een inlichtingsbedrijf. Iemand in haar positie heeft geenszins de macht om een onbekende gewapende groepering te identificeren.

2.2.7.2. De Raad acht het niettemin ongeloofwaardig dat verzoekende partij meteen de drastische beslissing nam om *stante pede* (binnen de vijf dagen) haar land te verlaten, zonder blijkbaar duidelijk te weten met wie zij te maken had. Van iemand die als bewakingsagent werkte voor een buitenlands bedrijf en daar zelfs teamleader was kan wel degelijk redelijkerwijs verwacht worden dat hij, binnen zijn mogelijkheden, pogingen onderneemt om na te gaan wie zo graag wilde te weten komen wie zij moest beveiligen dat men haar en haar colonne van gepantserde wagens bij klaarlichte dag op straat zou hebben tegengehouden. Dat het niet in haar mogelijkheden zou liggen om te weten te komen wie hierachter zat, is maar weinig aannemelijk. Immers is het net haar taak de veiligheid van personen te garanderen en kan er dan ook vanuit worden gegaan dat zij vanuit haar positie als teamleader bij een veiligheidsbedrijf over mogelijkheden beschikt om te trachten achterhalen wie deze personen waren, temeer daar deze onbekenden mogelijks ook een bedreiging vormden voor de personen die zij diende te beschermen – zij hadden immers een wagen van het bedrijf tegengehouden en wilden weten wie erin zat – en niet alleen voor verzoekende partij zelf. Dat verzoekende partij zelfs geen poging heeft

ondernomen om te weten te komen wie deze onbekenden waren is allesbehalve aannemelijk en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas.

2.2.8.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij incoherent is in haar verklaringen omtrent haar inschatting van het risico dat zij zou lopen door deze vermeende bedreigingen, stelt verzoekende partij dat zij *“de toestand (heeft) aangepakt maar hij heeft ook eerlijk uitgelegd dat hij voor zijn leven vreesde”*. Na het tweede incident heeft zij evenwel het risico voor haar leven begrepen en beseft zij het gevaar. Verzoekende partij bemerkt nog dat indien zij na het eerste incident zou zijn gevlucht, de commissaris-generaal haar vertrek als haastig beschouwd zou hebben.

2.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij met bovenstaande uitleg op geen enkele manier de vastgestelde incoherentie weerlegt of verklaart tussen enerzijds haar verklaring dat zij de eerste bedreiging helemaal niet serieus zou hebben genomen en er niet echt bij stilstond en dat zij pas bij de tweede bedreiging zou begrepen hebben de situatie wel degelijk ernstig te moeten nemen en anderzijds haar verklaring in verband met de eerste bedreiging dat zij daarna nog wel ging werken maar dat zij dacht dat er iets ging gebeuren en dat zij de hele tijd dacht dat zij in gevaar was (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 25/02/2016, p. 11 en 14). De bewering dat zij ook al na de eerste bedreiging vreesde voor haar leven valt geenszins te verenigen met haar verklaring dat zij de eerste bedreiging helemaal niet serieus zou hebben genomen en er niet bij stilstond.

2.2.9.1. Verzoekende partij stelt voorts dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft omdat haar vader tot 2003 als brigadier-generaal tewerkgesteld was in het ondertussen niet meer bestaande leger van Saddam Hoessein en meent dat verwerende partij geen grondig onderzoek gevoerd heeft naar de positie van haar vader. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij een aantal internetartikelen die de problemen als gevolg van een hoge positie bij het voormalige regime van Saddam Hoessein illustreren en het gevaar dat mensen met zulke posities en hun familieleden kunnen lopen (bijlage 8). Daarnaast voert verzoekende partij aan dat verwerende partij nagelaten heeft bepaalde vragen te stellen die nochtans noodzakelijk waren om de situatie goed te begrijpen.

2.2.9.2. De Raad wijst verzoekende partij evenwel op de motivering in de bestreden beslissing dat, hoewel verzoekende partij verklaart dat haar vader tot 2003 als brigadier-generaal tewerkgesteld was in het ondertussen niet meer bestaande leger van Saddam Hoessein en dat zij en haar familie hierdoor zouden worden geviséerd, uit de verdere verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij en haar familie hierdoor nooit problemen hebben gehad. De Raad benadrukt dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij op bovenstaande wijze in gebreke blijft. De Raad wijst er ten slotte nog op dat noch de commissaris-generaal, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Derhalve is de stelling van verzoekende partij dat haar bepaalde vragen niet gesteld werden niet dienstig, temeer nu uit de verklaringen van verzoekende partij duidelijk bleek dat zij en haar familie nooit problemen hebben gehad omwille van het vroegere werk van haar vader.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij soenniet is en dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjieten, bemerkt de Raad evenwel dat, hoewel verzoekende partij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aantoonde en uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geviséerd. Dit geldt des te meer nu aan het door haar voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.11. In verband met de aangevoerde schending van artikel 4 PR CGVS, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.15., waaruit blijkt dat verwerende partij de asielaanvraag van verzoekende partij op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft onderzocht hierbij rekening houdend met alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.12. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “*de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd*”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.13. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.14. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 1) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Eenzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor

de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 700 en in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie, deel 3)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Betreffende voormelde COI-rapporten voert verzoekende partij de schending aan van artikel 26 PR CGVS daar tal van bronvermeldingen anoniem zijn omwille van de veiligheid en, of contactgegevens niet worden vermeld omwille van vertrouwelijkheid. Dit betoog kan door de Raad echter niet worden gevolgd.

De Raad wijst er immers op dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel 26 PR CGVS blijkt dat de verplichtingen vervat in dit artikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het PR CGVS, dat stelt: "(...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*" (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel "(...) *enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen*" (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301). Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoekende partij bekritiseerde COI-rapporten – die algemene rapporten betreffen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking hebben op de feitelijke aspecten van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en die niet worden gebruikt om haar vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel van het PR CGVS vallen. Zodoende is de door verzoekende partij aangevoerde schending van artikel 26 van het PR CGVS niet dienstig. Het komt aan verzoekende partij toe andersluidende informatie aan te reiken waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt en de conclusie die zij hieraan verbindt niet correct zouden zijn. Het louter

aanhaken van een aantal al dan niet grote aanslagen en de eraan verbonden slachtoffers is zoals verder blijkt desbetreffend onvoldoende.

Verder kan nog worden verwezen naar de rechtspraak van het EHRM, dat in de zaak ‘*Sufi and Elmi v. the United Kingdom*’ (Applications nos. [8319/07](#) and [11449/07](#), 28 Juni 2011) in paragraaf 233 stelde:

“233. That being said, where a report is wholly reliant on information provided by sources, the authority and reputation of those sources and the extent of their presence in the relevant area will be relevant factors for the Court in assessing the weight to be attributed to their evidence. The Court recognises that where there are legitimate security concerns, sources may wish to remain anonymous. However, in the absence of any information about the nature of the sources’ operations in the relevant area, it will be virtually impossible for the Court to assess their reliability. Consequently, the approach taken by the Court will depend on the consistency of the sources’ conclusions with the remainder of the available information. Where the sources’ conclusions are consistent with other country information, their evidence may be of corroborative weight. However, the Court will generally exercise caution when considering reports from anonymous sources which are inconsistent with the remainder of the information before it.” (vrije vertaling: “Dit gezegd zijnde, wanneer een rapport geheel gebaseerd is op informatie die werd aangeleverd door bronnen, dan zullen de autoriteit en reputatie van deze bronnen en de omvang van hun aanwezigheid in het relevante gebied van belang zijn voor het Hof bij het beoordelen van het gewicht dat kan verleend worden aan het bewijsmateriaal. Het Hof erkent dat wanneer er legitieme veiligheidszorgen zijn, bronnen kunnen wensen om anoniem te blijven. Echter, bij gebrek aan enige informatie omtrent de aard van de werkzaamheden van de bronnen in het relevant gebied, zal het voor het Hof virtueel onmogelijk zijn om hun geloofwaardigheid te beoordelen. Bijgevolg zal de benadering door het Hof afhangen van de consistentie van de besluiten gemaakt door de bronnen met de rest van de beschikbare informatie. Waar de besluiten van de bronnen consistent zijn met andere landeninformatie, kan aan het bewijsmateriaal bevestigende waarde worden toegekend. Het Hof zal echter in het algemeen voorzichtigheid aan de dag leggen bij het in aanmerking nemen van rapporten van anonieme bronnen die inconsistent zijn met de overige voorliggende informatie.”)

In casu stelt de Raad vast dat er in de bekritiseerde COI-rapporten informatie is opgenomen die afkomstig is van bronnen waarvan de namen niet worden genoemd maar waarvan wel wordt verwezen naar hun werkgebied, onder meer het feit dat ze werkzaam zijn in Bagdad, en naar concrete e-mails. Deze informatie die aangehaald wordt in voormeld rapporten blijkt consistent te zijn met de andere landeninformatie in de rapporten, alsook met de informatie die wordt aangebracht door verzoekende partij zelf. Derhalve is er geen reden om deze informatie niet in aanmerking te nemen. De informatie vervat in de bekritiseerde COI-rapporten werd aldus op een zorgvuldige wijze verzameld, berust op een veelheid aan objectieve en betrouwbare bronnen en schetst op een objectieve en onpartijdige wijze een beeld over de algemene veiligheidssituatie in en rond Bagdad.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlage 8) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende recente (zwarte) aanslagen in Bagdad in de periode februari-juli 2016 waarbij zij opmerkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

De verwijzing van verzoekende partij naar de arresten nrs. 165 615 en 165 616 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016 is *in casu* niet dienstig daar voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormeld arresten, doch wel op een veelheid aan recentere informatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de

bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 25 februari 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT